

EEN VERHAAL UIT HET JONGENSHUIS IN OORLOGSTIJD

Casper, 17 jaar, was geen prettige jongen. Na een aantal vergrijpen was hij door de kinderrechter in ons Jongenshuis geplaatst. In de groep was hij vervelend voorbeeldig. Onderdanig beleefd volgde hij de voorschriften en de wenken van de groepsleiders. Eenmaal buiten echter zochten zijn ogen snel een object waar iets te roven zou zijn. Nu, die waren er, ook in 1943, helaas te over.

Casper, gespeend van elk gevoel voor sportiviteit haalde dan enige kleine jongens in het complot die hij het gevaarlijke werk opdroeg en fungeerde zelf op veilige afstand als uitkijk. Natuurlijk raakten wij van het geval op de hoogte en Casper werd zeer nadrukkelijk medegedeeld dat wij bij de eerste herhaling de kinderrechter zouden verzoeken hem in een Tucht school te plaatsen. Die herhaling liet niet lang op zich wachten en Casper werd op kantoor ontboden. Hij had met angst hierop gewacht en op het moment dat hij werd geroepen, vloog hij de deur uit.

Met enig leedvermaak kwam een der jongens gelukkig onmiddellijk vertellen dat we Casper niet meer terug zouden zien, want hij ging zich aanmelden bij de SS.

Zoals men wellicht nog weet was voor toetreding tot dit korps geen toestemming van ouders of voogden nodig, erger nog, ouders die zich verzetten liepen grote kans om te worden opgepakt.

Echter, een van onze pupillen in dit gehate korps, met een grote kans het leven er bij in te laten, die straf was toch te zwaar.

Tijd voor overleg was er niet, binnen 5 of 10 minuten kon hij op de Dam zijn waar het meldingsbureau was gevestigd. Eenmaal daar zou geen instantie meer in staat zijn hem weg te halen.

Ik belde de officier van het meldingsbureau en na me bekend te hebben gemaakt begon ik in mijn beste schoolduits te vertellen dat de SS, het elitekorps van de Wehrmacht met zijn tradities van eer en trouw (en meer van dit moois dat ik me herinnerde van de schreeuwende affiches waarin op toetreding werd aangedrongen), binnen weinige minuten verrijkt zou worden met en jeugdmisdadiger die voor straf in onze inrichting was geplaatst en die zich zelfs niet zou ontzien zijn kameraden te bestellen en de 'goede naam' van de SS naar beneden te halen.

Of deze bureauofficier werkelijk geloofde in de eer en trouw van zijn korps, of dat de autoriteit van de kinderrechter hier iets deed, weet ik niet. Wel weet ik dat hij mij mededeelde dat de SS geen misdadigers in de gelederen wilde hebben en dat hij onze jongen met spoed terug zou zenden.

Casper, die geen woord Duits verstond, weet niet wat er allemaal tegen hem is gezegd. Wel weet hij dat toen hij zich aanmeldde, een officier vreselijk tegen hem heeft staan schreeuwen en hij begreep er wel uit dat hij direct naar het Jongenshuis terug moest, hetgeen hij heel kleintjes deed.